

llegim**Anna Guitart**

+ SEGUEIX-ME

22/06/2023

El poder transformador de la lectura

🕒 3 min

4

Una adolescent llegint GETTY IMAGES

Quan era petita, m'agradava molt una pel·lícula que es deia *Curtcircuit*. Hi sortia un robot fabricat amb finalitats militars que patia (sorpresa!) un curtcircuit que li alterava la programació. Aconseguia escapar-se de la base on el tenien, i acabava vivint amb una noia molt simpàtica

que li ensenyava coses útils i boniques de la vida. Una d'elles era llegir. En Número 5, aquest era el nom del robot, podia fer-ho a una velocitat demencial: si sabeu de quina pel·lícula parlo, potser recordareu l'escena en què s'empassa tota una enciclopèdia en pocs segons, passant les pàgines a tota pastilla. “Dades, més dades”, deia, quan acabava. A mi, aquella velocitat de lectura m'impressionava molt, pensava que era una sort, poder llegir tan de pressa. Segurament, en aquella època no era capaç de veure que, per a ell, el que llegia eren això, “dades”.

Feia temps que no hi pensava, però m'ha vingut al cap després de veure un reportatge del *Telenotícies* en què parlaven amb la Cinta Mascarell, una usuària de la biblioteca de Tortosa a qui qualifiquen de “devoradora de llibres”. Efectivament, en va arribar a agafar (i llegir) 457 en un any. Explica que la velocitat de lectura la té gràcies a un curs que va fer a l'empresa on treballava d'administrativa, i que la va anar agafant llegint documents i gràcies a la seva mirada fotogràfica. Un cop jubilada, ja només es dedica als llibres. I l'omplen, això queda ben clar al reportatge, però el meu cap se n'ha tornat a anar cap a una altra banda.

Tot i que aquesta velocitat em seria molt útil, em dic que jo no podria llegir així. Em fa l'efecte que la lectura acaba esdevenint una cosa mecànica, i és exactament el que no vull que sigui. Per a mi, els llibres són una cosa viva, igual que les experiències de lectura, que varien d'un títol a un altre, perquè cadascun demana una cosa diferent. I també hi ha, és clar, el que passa després de la lectura, el que cada llibre et deixa, que jo necessito temps i espai perquè es col·loqui. Com que tampoc em vull passar de romàntica, diré que és veritat que hi ha molts llibres que s'obliden al minut d'haver-los tancat, que amb sort t'han entretingut, que ja és molt, però que després passen sense pena ni glòria. Però ¿i tots els altres? Quina cosa tan misteriosa i fascinant, quan, d'alguna manera, acabes *incorporant* un llibre. Això ho explica

molt millor que jo el filòsof i professor Joan-Carles Mèlich. Busco un llibre seu que d'alguna manera parla d'això, *La lectura com a pregària* (Fragmenta). No el trobo. Potser l'he deixat a algú? Buscant refrescar-me la memòria, en cerco informació a Google i topo amb una reflexió de l'autor, que transcriu amb certa llibertat però sense traïdoria:

“L'autèntica lectura, si és lectura, comença al final, quan has acabat el llibre. És com les bones classes, comencen quan acaben, quan un alumne surt per la porta. Si surt i no passa res, no ha estat una bona classe, encara que el mestre n'estigui content. Amb la lectura, és el mateix. Si després de llegir un llibre, el poses a la biblioteca i adieu, no passa res. La lectura et transforma. Si no et transforma, no hi ha lectura”.